

РЕШЕНИЕ

№ 20979

гр. София, 18.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 06.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева
Танка Цонева

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на
прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2770** по описа за **2025**
година докладвано от съдия Танка Цонева, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във
връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на „КЕЙ ЕМ ДЕЛИВЪРИ“ ЕООД чрез пълномощника му –
адв.М. В. –САК срещу Решение № 20119542/31.03.2024 г. на СРС, НО, 16 състав, постановено по
НАХД № 1230/2021 г., с което е потвърдено наказателно постановление № 22-007076/04.01.2021
г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С..
В жалбата са наведени доводи за това, че обжалваното решение на въззивния съд е
незаконосъобразно и постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните
правила, които ограничават правото на защита на санкционираното лице.
Според касатора неправилно СРС не е кредитирал приложената към жалбата декларация от
18.08.2020 г., която доказвала запознаването на шофьора С. А. с картата за оценяване на риска. В
тази връзка се твърди още, че от страна на проверяващите лица в хода на извършваната проверка /
с призовки от 05.10.2020 г. и от 09.10.2020 г./ изобщо не бил изискан като писмено доказателство
документ, удостоверяващ връчването на оценката на риска на шофьора. От друга страна, от
показанията на шофьора С. А. се установявало, че същият като дългогодишен служител на
длъжността шофьор е бил запознат с рисковете на професията.
По изложените съображения се иска отмяна на решението на районния съд и постановяване на
ново по съществото на правния спор, с което да бъде отменено издаденото наказателно
постановление. Претендира се присъждане на сторените по делото разноски за двете съдебни

инстанции.

В проведеното по делото съдебно заседание, касаторът не изпраща процесуален представител. Ответникът - директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. се представлява от пълномощника си –юрк.С., която излага становище за неоснователност на касационната жалба и моли да бъде оставено в сила обжалваното в настоящото производство решение, като правилно и законосъобразно. При такъв изход на правния спор, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от страна на жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура-прокурор Ю. моли да бъде оставена без уважение депозираната касационна жалба и атакуваното съдебно решение да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

Касационният съдебен състав, след като извърши преглед на обжалваното съдебно решение, във връзка с касационните основания по чл.348, ал.1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), констатира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № 22-007076/04.01.2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на „КЕЙ ЕМ ДЕЛИВЪРИ“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева, на основание чл.416, ал.5 вр.чл.413, ал. 2 от КТ за извършено на 18.08.2020 г. нарушение на чл.19, ал.1 от Закон за здравословни и безопасни условия на труд.

Въз основа на събраните по делото доказателства, от фактическа страна е установено, че на 05.10.2020 г. около 13:30 часа в [населено място], пред складово помещение № 46 на тържището за плодове и зеленчуци, находящо се на [улица] възникнала трудова злополука, при която починал служителят на „Слатина Булгарплод" ООД С. Й. Г..

Във връзка с настъпилата злополука със смъртен резултат, св.В. извършила проверка на място в обекта. Тя установила, че смъртта на работника С. Г. е причинена от действията на С. Г. А. /извършване на маневра заден ход с управлявания от него автомобил/, на длъжност шофьор на тежкотоварен автомобил. Последният имал сключен трудов договор от 18.08.2020 г. с дружеството „Кей Ем Деливъри" ЕООД.

В хода на проверката св.В. изискала на два пъти документация от работодателя за трудовите правоотношения на служителите му. От страна на дружеството-жалбоподател била представена карта за оценка на риска на длъжност „шофьор на тежкотоварен автомобил". Тази карта обаче не била връчена на С. А., който респективно не бил запознат със съдържанието на същата. На шофьора бил извършен инструктаж, за който той положил подпис, но в същия нямало данни да е включено съдържанието на картата за оценка на риска. От показанията на св.А. се установявало, че същият е работил като шофьор в дружеството - жалбоподател около четири месеца, като при постъпването му на работа е подписал книги за инструктаж. Шефът му обяснил каква длъжност ще изпълнява, както и че трябва да носи жилетка и обувки и да се оглежда за хора и предмети. Показани му били клетките, в които се товари стоката, както и къде да паркира камиона, с който ще осъществява дейността си. Свидетелят твърди, че не знае дали е запознат с оценка на риска, тъй като е дългогодишен шофьор и е запознат със задълженията си.

Във връзка с така направените констатации, на 26.11.2020 г. св.В. В. съставила срещу дружеството на „КЕЙ ЕМ ДЕЛИВЪРИ“ ЕООД Акт за установяване на административно нарушение № 22-007076. Актосъставителят квалифицирал нарушението по чл.19, ал.1 от Закон за здравословни и безопасни условия на труд, а именно, че на 18.08.2020 г. работодателят не е предоставил на работника С. Г. А. необходимата информация за рисковете за здравето и безопасността му, като не го е запознал с оценката на риска.

Актът бил предявен и връчен на същата дата на пълномощник на дружеството. В законоустановения срок било подадено възражение срещу така съставения АУАН. След анализ на събраните по преписката доказателства и преценка на направеното възражение като неоснователно, административнонаказващият орган издал наказателно постановление, с което за извършеното нарушение наложил на работодателя имуществена санкция в размер на 1 500 лева.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че АУАН и обжалваното наказателно постановление са издадени от териториално и материално компетентни органи, като са спазени сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН и в хода на производството не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да представляват самостоятелно основание за отмяна на обжалвания санкционен акт. Приел е, че извършването на нарушението се доказва по категоричен начин от събраните по делото писмени и гласни доказателства, като не е кредитирал с доверие приетата по делото декларация от 18.08.2020 г. Районният съд е приел, че процесната декларация е съставена впоследствие, за да послужи в образуваното административнонаказателно производство и да подкрепи защитната теза на дружеството –работодател.

Съдебното следствие в хода на първоинстанционното производство е проведено обективно, всестранно и пълно. Настоящият касационен състав напълно споделя мотивите на районния съд, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в кръга на предоставените им правомощия, както и че извършването на нарушението е доказано.

Според касационния състав в конкретиката на настоящия казус, обаче след постановяване на обжалваното решение е изтекла абсолютната погасителна давност по чл.81, ал.3 от НК. Съгласно Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. по тълкувателно дело № 1/2014г. на ОСС на НК на ВКС и ОСС от II колегия на ВАС, давността е период от време, определен от закона, с изтичането на който титулярът на едно право губи предоставената от закона възможност да го осъществи. Давността се прилага служебно, като държавата губи материалното си право да наложи наказание на дееца и да изпълни вече наложеното му наказание, като се погасява наказателната отговорност и прави наказателното производство недопустимо. В т.2 от диспозитива на цитираното тълкувателно постановление е прието, че разпоредбата на чл. 11 ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс, доколкото давността е обстоятелство, изключващо наказателната отговорност и ЗАНН не съдържа уредба на абсолютната давност. Погасяването на наказателното преследване е уредено в глава IX-та от НК, като сроковете са обусловени от вида и размера на предвиденото за съответното нарушение наказание.

Продължителността на погасителната давност за административни нарушения, съгласно чл.80, ал.1, т. 5 НК във вр. с чл.11 ЗАНН е 3 години. Съгласно чл.80, ал.3 НК вр. чл. 11 ЗАНН срокът ѝ тече от довършването им; спира на основание чл.81, ал.1 НК вр. чл.11 ЗАНН, ако преследването зависи от разрешаване на предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт; прекъсва се по чл.81, ал. 2 НК вр. чл.11 ЗАНН с всяко действие на надлежните органи, предприето по отношение на преследваното лице, след което започва да тече нов давностен срок. Независимо колко пъти и за какъв период от време давността е спирана и прекъсвана, съгласно чл.81, ал.3 НК вр. чл.11

ЗАНН, преследването на всяко административно нарушение се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора 3 – годишния срок по чл. 80, ал.1, т. 5 НК вр. чл. 11 НК, тоест с изтичането на 4 години и 6 месеца.

В случая безспорно е установено по делото, че нарушението е извършено на 18.08.2020 г., поради което и абсолютната давност за наказателно преследване от четири години и шест месеца е изтекла на 18.02.2025 г.

Предвид така изложените аргументи се налага извод, че към момента на разглеждане на делото пред настоящата инстанция респ. към датата на постановяване на настоящото решение, предвидената в закона абсолютна погасителна давност по чл.81, ал.3 във вр. с чл.80, ал.1, т.5 НК във вр. с чл.11 ЗАНН е изтекла. Ето защо, оспореното решение следва да бъде отменено, а административнонаказателното производство следва да се прекрати, поради изтекла абсолютна погасителна давност.

При този изход на правния спор, разноски се дължат в полза на касатора, който с касационната жалба е направил искане за присъждане на направените разноски пред двете съдебни инстанции, но е представил доказателство единствено за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева при разглеждане на делото от въззивната инстанция /л.36 от НАХД № 1230/2021 г. по описа на СРС/. Ето защо, в полза на касатора следва да бъдат присъдени разноски в размер на 500 лева.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, IV-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20119542/31.03.2024 г. на СРС, НО, 16 състав, постановено по НАХД № 1230/2021 г.

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 22-007076/04.01.2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на „КЕЙ ЕМ ДЕЛИВЪРИ“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева, на основание чл.416, ал.5 вр.чл.413, ал. 2 от КТ за извършено на 18.08.2020 г. нарушение на чл.19, ал.1 от Закон за здравословни и безопасни условия на труд.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство, поради изтекла абсолютна погасителна давност.

ОСЪЖДА Дирекция "Инспекция по труда" – С. да заплати на „КЕЙ ЕМ ДЕЛИВЪРИ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] разноски по делото в размер на 500 /петстотин/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.